

RUDOLF HESS - verdens dyreste fange

Når han sidder alene tilbage i Spandau-fængslet, efter at Speer og von Schirach i år er løsladt, vil han koste 1,4 mill. kroner om året

Af AKTUELTS
Bonn-korrespondent
STEIN VIKSVEEN

Bonn, lørdag.

HOJE VAGTTARNE, lyskaster og mure. Den store port mellem de to tårne minder om en dyster middelalderlig fæstning. Bag murene i krigsforbryderfængslet i Wilhelmstrasse i den vestberlinske bydel Spandau sidder tre af de allerhøjeste funktionærer i nazistaten: den 58-årige Baldur von Schirach, den 60 år gamle Albert Speer og den 71-årige Rudolf Hess. Oprindeligt var der syv; i september bliver Speer og von Schirach løsladt efter at have udstået hele deres 20 år lange straf. Tilbage sidder Rudolf Hess, manden, som nogle psykiatere påstår er normal, andre sindssyg.

NÆPPE NOGET fængsel i verden har forårsaget så mange avisoverskrifter som dette næppe noget fængsel er så dyrt. Det vestberlinske senat, byregeringen, må hvert år ud med 500.000 kr. og de fire allierede 900.000. Bliver Hess siddende alene tilbage, vil han koste 1,4 millioner kr. om året, han bliver verdens dyreste fange.

De gamle forbundsfæller med Hitler, amerikanere, briter, franskmænd og russere har nu i 18 år skiftevis bevogtet krigsforbryderne, og sådan vil det fortsætte. Rudolf Hess fik livsvarigt fængsel.

Albert Speer - 60 i dag

Umiddelbart efter at dommen i Nürnberg-processen faldt i 1946, landede et fly i lufthavnen Gatow i den britiske sektor af Berlin. Ud af flyet kom Hess, Räder, Dönitz, Speer, Funk, von Neurath og von Schirach. Lænknet sammen blev de syv krigsforbrydere kørt i en panservogn til Spandau, et tidligere fæstningsfængsel med 132 enkeltceller og ti store sovesale. De 600 andre fanger blev overført til andre fængsler i Tyskland.

Fra allieret side blev det undertrykt, at det er umuligt at flygte fra Spandau, og at cellerne er indrettet sådan, at man ikke kan begå selvmord. For at forhindre krigsforbryderne i at tale sammen har der været flere tomme celler mellem dem.

SLAP UD

De syv i Spandau var i de følgende år genstand for en omfattende diskussion. Stadig større del af befolkningen krævede at få dem løsladt, fra fængslet kom stadige meldinger om, at de var syge. Det gjaldt især den tidligere rigsuden-

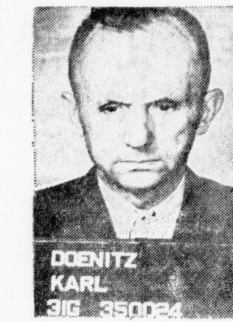
rigsminister og senere Reichsprotektor von Böhmen og Mährens friherre Konstantin von Neurath. Han var i Nürnberg idømt 15 års straffearbejde. Efter otte år slap han ud i 1954, han var da 81 år.

Fra 1955 til 1957 åbnede fæstningsfængslets store port sig for Reichswirtschaftsminister Walter Funk, storadmiral Räder, der oprindeligt havde fået fængsel på livstid, og Hitlers efterfølger, storadmiral Dönitz.

For den tidligere rustningsminister Albert Speer og eks-rigsjungeführer og gaulichter i Wien Baldur von Schirach såvel som for foretæns stedfortræder Rudolf Hess var cellerne lukket. De vestallierede forsøgte at få løsladt Speer og von Schirach, men det har stødt på hårdnakket sovjetisk modstand. Alle beslutninger, der træffes i Spandau, må være enstemmige. I politiske kredse i Berlin bliver der peget på, at russerne er interesseret i at opretholde deres positioner i Vesteuropa. Ud over deres rettigheder i Spandau-fængslet er de medlemmer af den allierede luftsikkerhedscentral og har desuden et mindesmærke på vestberlinsk territorium.

ØNSKER IKKE BESØG

De tre fanger, der er tilbage, koster årligt omkring en halv million styk. Menuen har de ingen grund til at klage over; til jul fik de en solid amerikansk gæd. De får regelmæssigt besøg af familien, hvis de ønsker det, kan skrive og modtage breve. Speer er den af de tre, der klager sig bedst. Von Schirach blev i fjor opereret for stær på et britisk militærhospital. Ope-

rationen var ikke vellykket, og der er fare for, han bliver blind.

Kun en af de tre ønsker ikke at se nogen, ikke engang sin familie. Rudolf Hess har siden 1945 ikke set andre ansigter end sine medfangers og fangevogteres. I fjor fik hans forsvarer under Nürnberg-processen, Seidl, for første gang lov til at besøge ham. Fru Ilse Hess, som i dag driver et pensionat, sa sidste gang sin mand i maj 1941, kort før han flygtede til Storbritannien.

Hess klager over sin skæbne, men han nægter, at indgive benægtelsesansøgning, da han mener, han er blevet dømt uden tilstrækkelig retsgrundlag. Da krigen brød ud, fandtes der ingen international ret, hvorefter ministre eller militære strafferebitter bliver draget til ansvar for at have deltaget i forberedelsen af en krig, siger han.

Rudolf Hess har udtalt, at testamentet. Han forbereder sig på sin op i Spandau. Hans forsvarer mener, at han åndeligt set er helt på højden. Amerikanske og britiske psykiatere, der har undersøgt ham, påstår at Hess er blevet sindssyg. Fysisk lider han af vanskeligheder med maven og kredsløbsforstyrrelser. Man kan ikke vente andet hos et menneske, der har siddet i en celle i årtier og ikke har noget særligt håb om at komme levende ud af den igen.

Geo-ologisk

Amerikansk olie: Fines måske i Danmarks undergrund.

Danmark: Lille land. Så lille, at pressen efter et kvarters mellemløbet i Kastrup spørger filmtejerne, hvad de synes om landet.

Englændere: Spiser en masse dansk fisk, hvilket hovedsagelig ses på danskene.

Grønland: Ingen i Danmark har dærlig samvittighed. Den findes i Grønland.

Italiensk salat: Vokser kun på italienske marker.

Kanadiere: Hovedsagelig kendt fra ishockey. Ellers meget fredsomme.

Russere: Efter sigende en sjældenhed i det røde Rusland.

ARVINGER SØGES EFTER GAMMEL TYV MED HUMOR

Harald Storm Nielsen, som ville stjæle manden på toppen af Vor Frelses Kirke, død på et plejehjem næsten 82 år gammel, men endnu husket for sine vanvittige påfund og et forvirret memoireværk

En dødsannonce i dagspressen efterlyser i disse dage mulige pårørende til en »fhv. forfatter« Harald Storm Nielsen, der i en alder af snart 82 er død på et plejehjem. Bag den forhen-værende forfatter skjuler sig en herostratisk berømt person, hvis liv formede sig som en selvforskyldt tragedie, hvilket han imidlertid næppe ville skrive under på.

Og når han nu får sin »nekrolog«, ekstraordinært for hans branche, er det dels fordi han gennem sine i sin tid opsigtsvækkende numre med politid og fængselsmyndigheder lagde en helt fantastisk humor for dagen og gjorde så tykt grin med myndighederne, at det endte i »Blaesprutten«, dels fordi han efter et omflaskende liv rundt om i Europa og Sydamerika og henimod 30 år i forskellige straffeanstalter endte som antikvarboghandler og forfatter. Han skrev en mængde, men kun en meget lille brokdel nåede offentligheden. Hans »hovedværk« var en komplet forvirret memoirebog, »Livet i konflikt med loven«, (intime belysninger fra kriminal- og justitslivet), der udkom i 1930 på »eget forlag«.

Harald Storm Nielsen nåede, inden han som moden mand kastede sig over bogverdenen, at begå godt et par hundrede indbrud, de fleste temmelig ordinære. Han var født i Faaborg, hvad han var meget stolt af. Hans far var købmand, men familien flyttede til København, hvor Storm Nielsen allerede som skolebarn begyndte sine snart systematiske butikstyverier. Senere blev han leder af en bande og blev for alvor afsløret, kun 15 år, da politiet revlede de unge gangsteres samlede godt 100 tyverier op. Og så fulgte i nogle år den ene affære efter den anden, indtil han pludselig stak af fra sine bundulykkelige foreldre. Han turde landet rundt, endte i sin fødestad, men flygtede, begik indbrud hos en Jordeneder og forsvandt sporløst i fortidens mørke. Byen var alt andet end stolt af den unge mand, som også senere måtte gæste sin bys fængsel.

Gang på gang søgte han at blive erklæret for sindssyg, og ved en bestemt lejlighed lykkedes det ham i Vridsløsselle at oversætte et vandrep, så en hel adeling blev over-

Harald Storm Nielsen - en tyv med humor

svømmet. Han blev ved flere lejligheder benådet for straffetidens udløb, men det virkede ikke. Efter et besøg i England blev han sendt til Buenos Aires, hvor han havde forskellige tjenerpladser i private huse, der antog ham på flotte anbefalinger fra »Store Nordiske Palæshotel, Horsenshus«. Og i Sydamerika tog han sin hjemlands-ops navn til sit eget, idet han kaldte sig Storm Nielsen-Flonador. Hjemrejsen - efter et påstået ægteskab, hvor hustruen døde - gik via Brasilien, Portugal, Frankrig og Tyskland til Sverige, en rejse med en række tyverier i kolvandet. Efter en fængselsstraf i Sverige, hvor han blev løsladt seks måneder før straffens udløb, gik turen til Norge. Herfra via Danmark, stadig stjælende sig frem, til London, hvor han slog sig ned som translator, men med hyppige visitter til Danmark, hvor han begik nye indbrud. Omsider endte han i Horsens tughus, hvor han fik celle ved siden af morderen Bulotti.

Midt i 20'erne var han en tid på fri fod. I denne periode sendte han en sommerdag afklippede hælklæker til de københavnske dagblade med disto og oplysning om, at hælret var klippet af søvende piger under hans indbrud. Det viste sig dog,

at alle lokker var fra samme fløjning, som han havde fundet i en natbordskuffe.

Under sine indbrud havde han altid en pose peber blandet med cement i lommen. Det skyldtes han i hovedet på eventuelle angribere. Det hjalp dog ikke, da han en dag var brudt ind i en københavns lejlighed, hvis ejer pludselig kom hjem. Beboeren fandt til sin forbløffelse entredøren spærret med en sikkerhedskæde. Da han ruskede i den, hviske Storm ind i korridoren, at manden skulle forholde sig roligt, der var en tyv i lejligheden. Beboeren slap nu ind, og Storm foretog at gå med tyvejak, han var nemlig tilfældigt kommet forbi og havde set en fordegtig person snige sig ind i lejligheden. Beboeren tvivlede dog og holdt fast i Storms ærme, og da Storm prøvede at vride sig løs og kaste peberblandingen i hovedet på den mistroiske ledsager, måtte Storm vride sig ud af sin jakke for at flygte. I jakken lå hans pas, og dermed var han afsløret. Et par måneder efter var han atter anholdt.

Inden havde han sendt de københavnske aviser en meddelelse om, at han ville stjele den forgyldte mæp på Vor Frelses kirketårn.

Historierne om Storm Nielsen er legio, uanstændig gjorde han tykt grin med myndighederne, og i offentligheden betragtedes han mest som et komisk element end som en forbyder. I 1929 slap han ud af fængslet; forfatterinden Karin Michaëlis tog sig af ham, og i denne hvileperiode skrev han sin forvirrede bog, fik siden åbnet sin forretning, som han drev, indtil han på grund af alder og skrobhelighed blev anbragt på et plejehjem, hvor døden omsider har indhentet ham, en af tiden for og efter den første verdenskrig mest omtalte lovovertræder, der forøvede en vis viden, et ypperligt sprogtalent og nogen personlig charme med totalt sociale tilbøjeligheder, frækhed, indbildskhed og en drastisk form for humor.

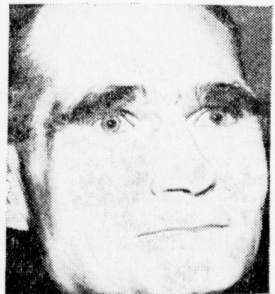
Foruden i hans eget memoireværk er hans sælsomme skæbne skildret i flere bøger om større kriminalsager og i talrige artikler i dags- og ugepresse gennem årene.

Vagtskifte i Spandau - russerne afløser franskmændene

Baldur von Schirach - 58 i dag

Rudolf Hess - 71 i dag